

Deutsches Staatstheater Temeswar
Teatrul German de Stat Timișoara

www.deutschestheater.ro
www.teatrulgerman.ro
Spielzeit/ Stagiunea 2012-2013

Bertolt Brecht
Die Kleinbürgerhochzeit
Nunta micilor burghezi

Bertolt Brecht

Die Kleinbürgerhochzeit /

Nunta micilor burghezi

Besetzung / Distribuția:

Der Vater der Braut / Tatăl miresei

Die Mutter des Bräutigams / Mama mirelui

Die Braut / Mireasa

Ihre Schwester / Sora ei

Der Bräutigam / Mirele

Sein Freund / Prietenul lui

Die Frau / Femeia

Ihr Mann / Soțul ei

Der junge Mann / Tânărul

Unter Mitwirkung des Kindes / Cu participarea copilului

Rareș Hontzu

Dana Borteanu

Silvia Török

Olga Török

Franz Kattesch

Georg Peetz

Ioana Iacob

Radu Vulpe

Konstantin Keidel

Patrick Cionac

Inszenierung / Regia:

Bühne und Kostüme / Decorul și costumele:

Dramaturgie / Dramaturgia:

Sprecherziehung / Vorbirea scenică:

Choreografie / Coregrafia:

Alexandru Dabija (a.G.)

Dragoș Buhagiar (a.G.)

Valerie Seufert

Luise Gebauer (a.G.)

Florin Fieroiu (a.G.)

Light-Design:

Maske / Machiaj:

Regieassistent / Asistența de regie:

Ausstattungsassistent / Asistența de scenografie:

Inspizienz / Regia tehnică:

Soufflage / Sufleur:

Botond Nosz (a.G.)

Lucia Preda

Daniela Török

Ioana Popescu

Adrian Muntean

Vali Velimirovici

Aufführungsdauer / Durata spectacolului: cca. 1 Stunde 30 Minuten / ca. 1 oră 30 minute

Premiere: 30. April 2013 / Premiera: 30 aprilie 2013

Aufführungsrechte / Drepturile de reprezentare: Suhrkamp Verlag GmbH & Co. KG

Produktion / Producția:

Werkstättenleiter / Șef de producție: Nandor Barath;

Werkstätten / Atelierele:

Schneiderei / Croitorie: Gabriela Militaru, Elena Pașca, Veselin Bataniaț;

Schusterwerkstatt / Cizmărie: Emil Itineanț;

Schlosserei / Lăcătușerie: Gheorghe Ciobanu;

Tapezierarbeiten / Tapițerie: Gheorghe Lazea;

Tischlerei / Tâmplărie: Andrei Köö, Iosif Marosi;

Malersaal / Pictură: Lidia Sava.

Bühnentechnik / Personal tehnic de scenă și de culise:

Technischer Leiter / Șef compartiment tehnic: Laurence Rippel;

Beleuchtung / Lumini: Cosmin Anania, Radu Sava, Carol Szilak;

Ton / Sunet: Cristian Crețu, Adrian Ilica, József László;

Requisite / Recuzită: Vica Antal, Agneta Kiss;

Garderobe / Garderobă: Vica Antal, Georgeta Pop;

Bühnenmeister / Șef mașinist: Constantin Necula;

Bühnenarbeiter / Mașiniști: Vasia Bozsity, Ioan Deliu, Constantin Ene, Csaba-Desző Fehér, Marcel Istrate, Emil Kobau, Iosif Kobau, Fredi Link, Francisc Nedelyov, Savoliub Teodorovici.

Inszenierungsfotos / Fotografii spectacol: Ovidiu Ciba

Foto Brecht: Jörg Kolbe

Redaktion / Redactarea: Valerie Seufert

Übersetzung ins Rumänische / Traducerea în limba română: Adriana Talpoș

Grafik / Grafica: Portaremedia.ro

Press & Print: Tempus, April 2013

Georg Peetz, Dana Borleanu, Rares Hontzu, Silvia Torok,
Konstantin Keidel, Franz Kattesch, Ioana Iacob

Dana Borleanu

Rares Hontzu

Alexandru Dabija

stammt aus Bicz. Er studierte Theaterregie in Bukarest und debütierte 1976 am Theater der Jugend Piatra-Neamț mit der Inszenierung eines Stückes von Philip Massinger, wofür er direkt eine Auszeichnung für die beste Regieleistung des Jahres erhielt. Er blieb jenem Theater treu und inszenierte dort Shakespeare und Caragiale, in Jassy gelingt ihm mit Vasile Alecsandris *Chirița* eine Sensation.

Seit 1991 führt er Regie am Odeon-Theater Bukarest, das er in den Jahren 1991-1994 und 1996-2002 auch leitete. Er arbeitet landesweit, wobei er sich nicht nur mit klassischen Dramentexten, sondern auch mit rumänischer und ausländischer zeitgenössischer Dramatik auseinandersetzt. Seine Inszenierungen werden zu Festivals im In- und Ausland eingeladen.

1996 wird er mit dem Preis des Rumänischen Theaterverbandes (UNITER) für die beste Inszenierung ausgezeichnet, 2000 und 2008 wird er in derselben Kategorie sowie 2006, 2008 und 2011 für die beste Spielleitung nominiert. 2009 erhält er den Preis für das beste Hörspiel, und 2010 schließlich den UNITER-Regiepreis für *Pyramus & Thisbe 4 you* am Odeon-Theater.

2007 gewinnt seine Inszenierung *Ionesco – fünf kurze Stücke* sowohl die Auszeichnung für die beste Produktion beim Festival für Rumänische Dramatik aus Temeswar, als auch jene für die beste Spielleitung beim Nationalen Komödienfestival in Galatz. Das Rumänische Kulturministerium ehrt Alexandru Dabija 2008 mit dem Nationalen Kunstpreis in der Sparte Theater.

2009 führte Dabija das erste Mal Regie am Nationaltheater Bukarest (*Ein Duell* nach Tschechow) und leitete gleich darauf mit Ionescos *Kahler Sängerin* seine erste Produktion am Deutschen Staatstheater Temeswar. *Die Kleinbürgerhochzeit* ist seine zweite Arbeit am DSTT.

Silvia Török

S-a născut la Biczaz. A studiat regia la București și a debutat în 1976 la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț cu montarea unei piese de Philip Massinger, pentru care a primit titlul de cel mai bun regizor al anului. A rămas fidel aceluși teatru, supranumit în acea vreme și „cel mai bun teatru din București”, și a montat acolo Shakespeare și Caragiale. Cu *Chirița* lui Vasile Alecsandri va face senzație la Iași.

Începând cu anul 1991 a lucrat la Teatrul Odeon din București, pe care l-a și condus între anii 1991-1994 și 1996-2002. A avut colaborări în toată țara, montând nu doar texte clasice, ci și dramaturgie contemporană românească și universală. Spectacolele sale au fost invitate la festivaluri din țară și străinătate.

În anul 1996 o montare de-a sa a primit Premiul UNITER pentru cel mai bun spectacol, în 2000 și 2008 spectacolele lui au obținut nominalizări la această categorie, iar în anii 2006, 2008 și 2011 a fost nominalizat la Premiul UNITER pentru cea mai bună regie. În 2009 a primit Premiul pentru cel mai bun spectacol de teatru radiofonic, iar în 2010 Premiul UNITER pentru cea mai bună regie, acordată pentru spectacolul *Pyramus & Thisbe 4 you*, montat la Teatrul Odeon.

În 2007 spectacolul său *Ionesco – cinci piese scurte*, primește următoarele distincții: premiul pentru cel mai bun spectacol la Festivalul Dramaturgiei Românești de la Timișoara și premiul pentru cea mai bună regie la Festivalul Național de Comedie de la Galați. În 2008 Alexandru Dabija este distins cu Premiul Național pentru Artă, categoria Artele spectacolului, acordat de Ministerul Culturii și Cultelor.

În 2009 Dabija a montat pentru prima dată la Teatrul Național din București (*Un duel după Cehov*), ulterior consemnând prima colaborare cu Teatrul German de Stat Timișoara prin regia spectacolului *Cântărețea cheală*. *Nunta micilor burghezi* este al doilea spectacol montat de Alexandru Dabija la Teatrul German de Stat.

Bertolt Brecht

wurde am 10. Februar 1898 als Sohn eines Papierfabrikanten in Augsburg geboren. Noch während seiner Schulzeit erschienen seine ersten Gedichte und Kurzgeschichten in den *Augsburger Neuesten Nachrichten*. Nach dem Abitur begann er 1917 ein Medizinstudium in München. Er war neben dem Studium Theaterkritiker und wirkte auch bei literarischen Gruppen mit. In München begann seine Freundschaft mit Theaterleuten wie Karl Valentin. 1922 heiratete er Marianne Zoff, die 1923 die Tochter Hanne Marianne zur Welt brachte (diese wurde nach ihrer Heirat unter dem Namen Hanne Hiob als Schauspielerin bekannt).

Brecht, der inzwischen Dramaturg an den Münchner Kammerspielen geworden war, befand sich beim Münchner Hitlerputsch auf der Verhaftungsliste, er übersiedelte 1924 nach Berlin, wo er zusammen mit Carl Zuckmayer bis 1926 an Max Reinhardts Deutschem Theater als Dramaturg arbeitete. In Berlin lernte Brecht Helene Weigel kennen, die 1928 seine zweite Frau wurde, die Hauptdarstellerin der künftigen Uraufführungen, aber auch Kampfgenossin für den politisch Engagierten, der begonnen hatte, den Marxismus zu studieren. Kurz nach dem Reichstagsbrand emigrierte er in die Schweiz. Weitere Stationen waren Dänemark, Schweden, Finnland, die Sowjetunion und die USA, wo er sechs Jahre lebte, bevor er sich einem Verhör wegen unamerikanischen Verhaltens unterziehen musste und das Land wieder verließ.

1948 wurde er Generalintendant des Deutschen Theaters, ein Jahr darauf gründete er gemeinsam mit Helene Weigel das Berliner Ensemble. Bertolt Brecht starb 1956 an einem Herzinfarkt.

Brechts Bedeutung für das Nachkriegstheater ist untrennbar verbunden mit dem Begriff des *epischen Theaters*. In diesem System einer kritischen Darstellung und Vermittlung von Denkprozessen, von Einsichten in Veränderungsmöglichkeiten sollte das Theater des wissenschaftlichen Zeitalters entstehen: statt Einfühlung — Distanzierung zum Theatererlebnis; statt Nachvollzug eines Schicksals — die verfremdete Demonstration von gesellschaftlichen Entwicklungsprozessen. Seinen Höhepunkt hatte diese Theaterform in den sechziger Jahren erreicht, durchgesetzt auch mit Hilfe der formvollendeten, ganz nach den Vorstellungen Brechts erarbeiteten Modell-Inszenierungen, die seit den ersten Nachkriegsjahren durch das Berliner Ensemble entstanden und auf der ganzen Welt gezeigt wurden.¹

Brecht schrieb 48 Theaterstücke, über 2300 Gedichte, über 200 Erzählungen und drei Romane. *Das kleine Organon für das Theater*, sein theoretisches Hauptwerk, in dem er seine Art, Theater zu machen, darlegte, begründete und dazu anleitete, verfasste er 1948. Die ersten Verfremdungseffekte, die dem Zuschauer die Identifikation mit den handelnden Figuren erschweren sollte, entwickelte er bereits 1919, in dem Jahre, in dem auch der Einakter *Die Kleinbürgerhochzeit* entstand. Die Uraufführung des Stückes fand 1926 am Schauspielhaus Frankfurt statt.

Seine bekanntesten Theaterstücke sind:

- Die Dreigroschenoper* (1928; Uraufführung 1928, Berlin)
- Die Heilige Johanna der Schlachthöfe* (1929; Uraufführung 1959, Hamburg)
- Leben des Galilei* (1938/39; Uraufführung 1943, Zürich)
- Mutter Courage und ihre Kinder* (1939; Uraufführung 1941, Zürich)
- Der gute Mensch von Sezuan* (1939; Uraufführung 1943, Zürich)
- Herr Puntila und sein Knecht Matti* (1940; Uraufführung 1948, Zürich)
- Der kaukasische Kreidekreis* (1944; Uraufführung 1948, Northfield, Minnesota/USA)

¹ nach: Karin Kathrein. *Mosaik Schauspielführer*. Mosaik, 1981. S. 379-381.

Radu Vulpe, Silvia Török,
Franz Kattesch, Konstantin Keidel

Ioana Iacob

Rareș Hontzu

Bertolt Brecht

S-a născut la 10 februarie 1898 în familia unui fabricant de hârtie din Augsburg. Încă de pe vremea când era la școală a publicat poezii și povestiri în ziarul *Augsburger Neueste Nachrichten*. În 1917, după examenul de bașcalareat, a început studiul medicinei la München. În paralel a fost critic de teatru, fiind activ în cercuri literare. La München s-a împrietenit cu oameni de teatru precum Karl Valentin. În 1922 s-a căsătorit cu Marianne Zoff, care a în 1923 a adus-o pe lume pe fiica lor Hanne Marianne (după căsătorie aceasta a devenit o actriță celebră sub numele de Hanne Hiob).

Brecht, devenit între timp secretar literar la Münchner Kammerspiele, s-a aflat pe lista celor care trebuiau arestați cu ocazia puciului organizat de Hitler la München. În 1924 s-a mutat la Berlin, unde a lucrat până în 1926 împreună cu Carl Zuckmayer ca secretar literar la Deutsches Theater al lui Max Reinhardt. La Berlin a cunoscut-o pe Helene Weigel, cu care s-a căsătorit în 1928 și care a devenit protagonista premierelor absolute care au urmat, dar și tovarășă de luptă pentru soțul angajat politic care începuse să studieze marxismul. La scurt timp după incendierea Reichstag-ului, Brecht a emigrat în Elveția. Următoarele etape ale parcursului său au fost: Danemarca, Suedia, Finlanda, Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii, unde a trăit șase ani, până când a fost supus unui interogatoriu din cauza comportamentului său neamerican și a trebuit să părăsească țara.

În 1948 a devenit director general al Deutsches Theater, un an mai târziu a fondat împreună cu Helene Weigel Berliner Ensemble. Bertolt Brecht a murit în 1956 în urma unui infarct.

Însemnătatea lui Brecht pentru teatrul postbelic este legată indisociabil de conceptul de *teatru epic*. În opinia lui Brecht, teatrul unei epoci marcate de știință ar trebui să se nască într-un sistem bazat pe reprezentare critică, pe transmiterea proceselor cognitive și de examinare a posibilităților de schimbare a individului și a societății. În loc de empatie, spectatorul să își asume distanțarea față de experiența teatrală, iar în loc de identificare cu destinul unui personaj, să ia la cunoștință în mod obiectiv demonstrația proceselor de dezvoltare socială. Această formă de teatru și-a atins apogeul în anii '60, când a fost impusă cu ajutorul spectacolelor-model – desăvârșite formal, prelucrate în totalitate după ideile lui Brecht – care au fost produse în anii de după război de către Berliner Ensemble și prezentate în întreaga lume.¹

Brecht a scris 48 piese de teatru, peste 2300 de poeme, peste 200 de povestiri și trei romane. În 1948 a scris principala sa lucrare teoretică, *Mic Organon pentru teatru*, în care a evocat, fundamentat și a dat îndrumări asupra respectării modului său de a face teatru. Primele efecte de distanțare, care aveau scopul de a îl împiedica pe spectator să se identifice cu personajele, le-a dezvoltat încă din 1919, anul în care a fost scrisă și piesa într-un act *Nunta micilor burghezi*. Premiera absolută a avut loc în 1926 la Schauspielhaus Frankfurt.

Dintre cele mai importante texte de teatru ale lui Brecht se cuvin menționate:

Opera de trei parale (1928; Premiera absolută: 1928, Berlin)

Sfânta Ioana a Abatoarelor (1929; Premiera absolută: 1959, Hamburg)

Viața lui Galilei (1938/39; Premiera absolută: 1943, Zürich)

Mutter Courage și copiii ei (1939; Premiera absolută: 1941, Zürich)

Omul cel bun din Sâciuan (1939; Premiera absolută: 1943, Zürich)

Domnul Puntila și sluga sa Matti (1940; Premiera absolută: 1948, Zürich)

Cercul de cretă caucazian (1944; Premiera absolută: 1948, Northfield, Minnesota/USA)

¹ după: Karin Kathrein. *Mosaik Schauspielführer*. Mosaik, 1981. pag. 379-381.

Franz Kattesch, Silvia Török

Kleinbürger

Geiz, Niedertracht, Engstirnigkeit und Fremdenfeindlichkeit, aber auch ängstliches Streben nach Achtbarkeit und übertriebene Sorge um Ordnung und Schicklichkeit: Damit kennzeichnen Romanautoren wie Balzac und Zola das schlechte Image der Handwerksmeister und Kleinhändler. Warum diese ätzende Kritik an kleinherziger Selbstsucht? „Nicht wenige von diesen Kritikern des Kleinbürgertums waren selbst kleinbürgerlicher Herkunft und gaben die Klasse der Lächerlichkeit preis, die sie glaubten, hinter sich gelassen zu haben.“¹

„Der Kleinbürger will alles, nur nicht Kleinbürger sein. Seine Identität versucht er nicht dadurch zu gewinnen, dass er sich zu seiner Klasse bekennt, sondern dadurch, dass er sich von ihr abgrenzt, dass er sie verleugnet. Was ihn mit seinesgleichen verbindet, gerade das streitet er ab. Gelten soll nur, was ihn unterscheidet: der Kleinbürger ist immer der andere.“²

Der „Bürger“ ist im 21. Jahrhundert ein Gespenst, er bildete ursprünglich (im 19. Jahrhundert) die Klasse der Besitzer der Produktionsmittel, als Unternehmer war er der Motor der Industrialisierung und der Entfaltung der Marktwirtschaft. (...) Bürgerliche Werte, bürgerliche Bildung, bürgerliche Kultur wurden das Leitbild der Nachkriegsdeutschen, aber der soziale Träger dieser Leitkultur war das Kleinbürgertum, jene geheimnisvolle gesellschaftliche Kraft, die auch Mittelschicht genannt wird und zu der sich Gewerbetreibende, Selbständige, Handwerker, Manager, höhere und mittlere Angestellte, Beamte, Intellektuelle, Künstler zählen. Ursprünglich war das Kleinbürgertum jene schmale Klasse zwischen Bourgeoisie und Proletariat, der Karl Marx den Untergang prophezeit hatte, sie werde zerrieben zwischen den beiden Hauptklassen; aber es kam alles ganz anders, sie wuchs unaufhaltsam und wurde zur meinungsführenden Klasse, besonders in Deutschland.³

¹ Heinz Schilling. *Kleinbürger. Mentalität und Lebensstil*. Frankfurt/Main, 2003. S. 28.

² Hans Magnus Enzensberger, zit. nach Heinz Abels. *Einführung in die Soziologie. Band 2: Die Individuen in ihrer Gesellschaft*. Wiesbaden, 2009. S. 310.

³ Cordt Schnibben. „Der seufzende Kleinbürger.“ In: *DER SPIEGEL*, 24/2006. S. 57.

Micii burghezi

Avariție, perfidie, bigotism, xenofobie, dar și o năzuință temătoare spre recunoaștere și o grijă exagerată pentru ordine și decență: astfel descriu romancierii Balzac și Zola răul renume de care avea parte meșterul dintr-un meșteșug ori micul comerciant. Cum se explică această critică aspră împotriva unui egocentrism plin de ezitări? „Nu puțini dintre criticii micii burghezii au fost ei înșiși de origine mic-burgheză, ironizând această clasă socială despre care credeau că o lăsaseră în urmă.”¹

„Micul burghez vrea să fie orice, numai mic-burghez nu. El nu încearcă să își dobândească identitatea prin identificarea cu această clasă socială, ci prin aceea că se delimitează de ea, că o neagă. El contestă tocmai ceea ce îl leagă de semenul lui. Este valabil doar ceea ce îl face diferit: micul burghez este mereu celălalt.”²

„Burghezul” este o fantomă în secolul al XXI-lea. Inițial (în secolul al XIX-lea) el forma clasa proprietarilor de mijloace de producție, în calitate de întreprinzător el era motorul industrializării și al dezvoltării economiei de piață. (...) Valorile burgheziei, educația și cultura burgheze au devenit modelul germanilor postbelici, dar ceea ce susținea din punct de vedere social această cultură a fost mica burghezie, cea forță socială greu de definit, numită și clasă de mijloc, căreia îi aparțin întreprinzătorii, liber profesioniștii, meseriașii, managerii, angajații de top sau de nivel mediu, funcționarii, intelectualii, artiștii. Inițial mica burghezie a fost cea clasă subțire dintre burghezie și proletariat, căreia Karl Marx i-a profețit apusul, spunând că va fi măcinată de aceste două clase; dar lucrurile s-au întâmplat altfel, ea a crescut nestăvilită și a devenit clasa socială cu rol de lider de opinie, mai ales în Germania.³

¹ Heinz Schilling. *Kleinbürger. Mentalität und Lebensstil. (Micul burghez. Mentalitate și stil de viață)* Frankfurt/Main, 2003. p. 28.

² Hans Magnus Enzensberger, cit. din Heinz Abels. *Einführung in die Soziologie (Introducere în sociologie.) Vol. 2: Die Individuen in ihrer Gesellschaft. (Indivizii în societatea lor)* Wiesbaden, 2009. p. 310.

³ Cordt Schnibben. „Der seufzende Kleinbürger.“ („Micul burghez care oftează”) în: *DER SPIEGEL*, 24/2006. p. 57.

Konstantin Keidel, Radu Vulpe

Choral vom großen Baal

Als im weißen Mutterschoße aufwuchs Baal
War der Himmel schon so groß und still und fahl
Jung und nackt und ungeheuer wundersam
Wie ihn Baal dann liebte, als Baal kam.

Und der Himmel blieb in Lust und Kummer da
Auch wenn Baal schlief, selig war und ihn nicht sah:
Nachts er violett und trunken Baal
Baal früh fromm, er aprikosenfahl.

Und durch Schnapsbudike, Dom, Spital
Trottet Baal mit Gleichmut und gewöhnt sich's ab.
Mag Baal müd sein, Kinder, nie sinkt Baal:
Baal nimmt seinen Himmel mit hinab.

In der Sünder schwamvollem Gewimmel
Lag Baal nackt und wälzte sich voll Ruh:
Nur der Himmel, aber immer Himmel
Deckte mächtig seine Blöße zu.

Und wenn Baal nur Leichen um sich sah
War die Wollust immer doppelt groß.
Man hat Platz, sagt Baal, es sind nicht viele da.
Man hat Platz, sagt Baal, in dieses Weibes Schoß.

Gibt ein Weib, sagt Baal, euch alles her
Lasst es fahren, denn sie hat nicht mehr!
Fürchtet Männer nicht beim Weib, die sind egal:
Aber Kinder fürchet sogar Baal.

Alle Laster sind zu etwas gut
Und der Mann auch, sagt Baal, der sie tut
Laster sind was, weiß man was man will.
Sucht euch zwei aus: Eines ist zuviel!

Seid nur nicht so faul und so verweicht
Denn Genießen ist bei Gott nicht leicht!
Starke Glieder braucht man und Erfahrung auch:
Und mitunter stört ein dicker Bauch.

Zu den feisten Geiern blinzelt Baal hinauf
Die im Sternenhimmel warten auf den Leichnam Baal.
Manchmal stellt sich Baal tot. Stürzt ein Geier drauf
Speist Baal einen Geier, stumm, zum Abendmahl.

Unter düstern Sternen in dem Jammertal
Grast Baal weite Felder schmatzend ab.
Sind sie leer, dann trottet singend Baal
In den ewigen Wald zum Schlaf hinab.

Und wenn Baal der dunkle Schoß hinunter zieht:
Was ist Welt für Baal noch? Baal ist satt.
Soviel Himmel hat Baal unterm Lid
Dass er tot noch grad g'nug Himmel hat.

Als im dunklen Erdenchoße faulte Baal
War der Himmel noch so groß und still und fahl
Jung und nackt und ungeheuer wunderbar
Wie ihn Baal einst liebte, als Baal war.

(aus: Bertolt Brecht. *Baal*. In: Bertolt Brecht. Gesammelte Werke, Bd. 1 (Stücke I). Suhrkamp, 1967.)

Konstantin Keidel, Radu Vulpe

Imnul marelui Baal

Baal a crescut în pântecele atât de alb al mamei sale
Pe când cerul era vast și calm și luminos,
Gol, tânăr și nesfârșit de frumos
Așa cum îl iubea Baal când a venit printre noi.

Și acel cer rămânea acolo cu el în plăcere și chin,
Atunci când Baal era adormit sau nu avea chef să-l vadă
Noaptea însemnau cer violet și Baal era beat,
În zori Baal era bun și cerul era caisă pală.

Așa că prin spitale, catedrale și baruri
Baal băntuie liniștit și învață să nu-i pese
Iar când Baal e obosit, băieți, Baal nu se lasă,
Baal trage întregul său cer peste el.

În mijlocul mulțimii nerușinate
Stătea Baal dezgolit inhalând calmul.
Privind cerul, cerul fără sfârșit
Care-i acoperă goliciunea cu brațu-i puternic.

Și când Baal se vede înconjurat de corpuri moarte
E mai fericit ca oricând
Mult spațiu, zice Baal, nici nu se poate măsura,
Mult spațiu în acest vagin de femeie.

Odată ce o femeie, zice Baal, a dat tot
Nu mai are nimic al ei, așa că dă-i drumul!
Alți bărbați nu mai reprezintă un risc,
Dar chiar și Baal e speriat de copii.

Viciul nu e rău, zice Baal, viciul are un rost
Și nu-l scuipă pe păcătos.
Viciul lasă urme pe tot ce atinge,
Dar alege două, pentru că unul e prea mult.

Slăbiciunea, lenea-asta ar trebui să eviți
Nimic nu e mai tare decât să te distrezi
Se cer mădulare puternice și experiență
Dar pântecele umflate descurajează.

Baal privește vulturii pe cerul cu stele căzătoare
Vulturii planând răbdători, așteptând moartea lui Baal,
Uneori Baal face pe mortul. Vulturii se năpustesc
Baal, fără să spună nimic, va avea la masă supă de vulturi.

Sub stelele care plâng în trista noastră vale a durerii
Mestecând va paște pășunea întregă până la rădăcină.
Când va fi terminat, în adâncul pădurii
Se va grăbi Baal cântând spre binemeritul somn.

Și când Baal este atras să fie prada întunecatului pântec
Ce e pământul pentru Baal? Îl hrănește pe Baal.
Cer destul se află încă în spatele ochilor lui Baal
Ca să-i ajungă lui Baal când va muri.

Așa că Baal a decăzut în întunericul pântecului
Cu cerul încă o dată larg, palid și calm
Gol, tânăr, de o frumusețe fără sfârșit
Așa cum îl iubise Baal atunci când a venit printre noi.

(din: Bertolt Brecht. *Baal*. În: Bertolt Brecht. *Gesammelte Werke*, Bd. 1 (Stücke I). Suhrkamp, 1967.)

Übersetzung ins Rumänische / Traducerea în limba română: Mihaela Sirbu

Franz Kattesch, Silvia Török,
Radu Vulpe, Rareş Hontzu

„Kann man noch Wein haben?
Da plaudert sich’s besser.“

Olga Török

Georg Peetz

„Mai pot bea vin?
Aşa se povesteşte mai bine.“

Deutsches Staatstheater Temeswar
Teatrul German de Stat Timișoara
Intendant / Director: Lucian M. Vârșăndan

Str. Mărășești 2
300080 TIMIȘOARA
Rumänien / România
Tel.: 0040-256-201291
Fax: 0040-256-201293

E-Mail: sekretariat@dstt.ro
E-mail: secretariat@dstt.ro
www.deutschestheater.ro
www.teatrulgerman.ro

Mit freundlicher Unterstützung / Cu sprijinul:

Municipiul
Timișoara

Donauschwäbische Kulturstiftung
des Landes Baden-Württemberg

ifa

Institut für Auslands-
beziehungen e. V.

Sponsoren / Sponsori :

Medienpartner / Parteneri media:

SAPTE SERI
LITERATURĂ

24-FUN

LiterNet.ro

Ioana Iacob, Radu Vulpe, Franz Kattesch

